

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 10)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...
(Thơ Vũ Hoàng Chương)*

***/ Sài Gòn, thứ Hai ngày 12/4/1971**

Vậy là hết! Cuộc tình với Sơn đã vỡ! Tôi biết chắc điều này. Lòng lặng lẽ không cảm nghĩ, chỉ nhuốm mơ hồ nỗi xót xa cho mình và đứa con bé nhỏ.

Trọn ngày hôm qua ngồi trên xe đò từ Nha Trang về Sài Gòn, tôi cố dỗ tâm tư tan nát bằng hình ảnh Noel và cuộc đời mở ra trước mặt. Nỗi đau khổ theo sự lừa dối của Sơn giúp tôi bùng lên lòng kiêu hãnh. Trên quãng đường dài, một ý nghĩ nảy sinh trong óc: "*Suốt đời sau, dù có van lạy bao nhiêu, Sơn vẫn không thể nào nắm giữ được tôi và Noel.*"

Tuy nhiên phải nhận, nhiều lúc không tránh được nỗi buồn khi bóng dáng kỷ niệm thoáng về trong trí. Tôi nhớ anh, trong đồng lúc với nỗi khổ đau xéo dày tim óc. Có khi bình thản hơn, tôi lạ lùng đưa ra với mình câu hỏi, "*Đã có bao giờ tôi thực sự yêu Sơn mà lúc này lại mau chóng lãng*

quên như vậy?" Rồi lại tự tìm cho mình câu đáp: "Quan trọng chẳng phải Sơn có từng nhận được từ tôi một tình yêu thật sự hay không, mà chính ở điểm 'tôi sẵn sàng quay lưng một khi người đàn ông không còn xứng đáng với tấm tình tôi'."

Tự tay tôi bóp nát trái tim chứ không cho phép người đàn ông làm điều ấy. Tự tôi cắt bỏ mọi quán quít chứ không chấp nhận đeo vào mình nỗi ray rút dầy vò vì sự bạc hãnh của đàn ông.

Trở về Sài Gòn, nhìn Noel nằm ngủ trong nôi, lòng tôi thốt dậy lên niềm rung động mãnh liệt. Càng lớn nó càng đẹp dù trên nét mặt vẫn cứ ẩn hiện nỗi gì sâu kín. Tôi tiếc cho Sơn đã đại khờ đánh mất đi cái hạnh phúc tôi từng *có lòng mang đến*. Tiếc cho Sơn từ nay không thể nào còn được phép nhìn đến đứa con. ***Đây đã là một quyết định thật chắc trong đầu.*** Tôi không nghe hỏi tiếc cho mình điều gì mà chỉ thương vời vợi cho Noel từ đây mất đi mãi mãi một tình cha.

Nhưng, "Thà rằng nó không có cha còn hơn có một người cha không ngó ngàng yêu thương gì đến nó." Tôi nghiền ngẫm ý nghĩ này trên suốt đường dài, lòng thương con chiêm trợn quả tim cũng không thể nào khiến tôi quên được sự bạc hãnh của Sơn từ đây.

Đêm thứ Sáu 16/4/1971, ôm mối thất vọng lớn lao, tôi viết cho anh Lan:

"(...) Em không đến với Sơn bằng bột bằng tình yêu của thời con gái, mà là em yêu Sơn sau những tháng ngày lạnh nhạt cô đơn Sơn tạo cho em. Vì vậy em nhìn thẳng vào tình yêu và hiểu rằng sự níu kéo chỉ khiến cả hai cùng đau khổ. Sơn không muốn bị bận bịu thì em đeo kéo làm gì tội cho anh ấy. Những ngày còn mang thai, thường bị Sơn

quên lãng, em chịu đựng được, hy vọng đưa con ra đời sẽ kéo Sơn lại trên tình thương và bốn phận. Nhưng không đúng vậy. Bây giờ em nhìn rõ được điều rằng Sơn không cần đến cả đứa con.

Noel sinh ngày thứ Bảy 30/1/1971 và sự rung cảm tình yêu của Sơn dành cho một người con gái khác đến vào ngày thứ Năm 18/2/1971 (hoặc luôn luôn, mà em tình cờ tìm thấy từ một lá thư Sơn gửi cho cô ta hôm em ra Dục Mỹ). Đó là điều rõ ràng để giúp em có một quyết định.

Cuộc đời em gãy đổ hoàn toàn, nhưng em vẫn còn quá kiêu hãnh để nghĩ rằng em không hề cần Sơn, không bao giờ yêu Sơn **NEU KHONG VI** đưa con. Chính Noel đã phủ lấp đi bao nhiêu oán hận để thay thế bằng tình thương lai láng. Vì vậy em không thể nào quên được dễ dàng cho con người đã lừa dối luôn cả con em."

Ôm con vào ngực trong buổi chiều trở về, tôi đã âm thầm khóc cho thân phận lỡ làng của mình. Tuy nhiên, mãnh liệt như một tia sét, tôi tự thề nguyện rằng sẽ đáp bù cho Noel những bất hạnh nào nó đang nhận lãnh hôm nay bằng tất cả khả năng tôi có ở ngày mai.

Buổi chiều, anh Thế từ Nha Trang về đem cho tôi lá thư Sơn gửi.

Nha Trang, Chủ nhật ngày 11/4/1971

Em yêu thương,

Anh đã đặt tự ái quá cao để có thể dễ dàng mất em. Anh xin em tha thứ cho những hành động của anh đêm qua. Anh biết suốt đoạn đường dài trở lại Sài Gòn, em chẳng vui sướng gì. Anh cũng vậy. Thật nhiều lúc anh không hiểu mình ra sao cả. Có

em bên cạnh thì lại gay gắt, khi em đi rồi, anh tiếc nuối tìm kiếm, chỉ hoài công! Đôi lúc anh muốn tra gạn em (như ngày hôm qua) thì cũng giống như những điều em muốn biết về anh trong lúc ở xa em. Yêu em, anh cũng biết ghen tức giận hờn đôi lúc... Nhưng anh tin em sẽ không vì một câu chuyện tầm thường để chúng mình dễ dàng xa nhau như vậy. Anh mong em tha thứ cho anh. Xin em đừng trách cứ anh, tội nghiệp. Bởi từ bây giờ anh chỉ còn em, nếu em bỏ anh, chắc là anh buồn và chết mất.

Đừng bỏ anh nghe em? Anh tin rằng em sắp tha thứ cho anh đây. Bây giờ và mãi mãi anh chỉ yêu một mình em. Anh yêu em thật sự và tình yêu ấy cũng đã đến độ cao nhất. Anh thú nhận là không thể sống thiếu em. Hôm qua anh chỉ muốn gõ cửa nhà 7B Quang Trung vào gặp và ôm em vào lòng để xin em tha thứ. Đến khi nhìn thấy em sắp sửa lên xe jeep đi đâu đó, sự tức giận lại bùng lên, nên anh đành ôm nỗi khổ sở trở về nhà chị Thành để rồi dần vật, bực dọc suốt cả đêm không ngủ. Anh nói như thế, chắc em hiểu và thương anh mà quên hết mọi chuyện đáng tiếc đã xảy ra.

Nhớ trả lời cho anh biết sự tha thứ của em. Anh sẽ về Sài Gòn. Hôn Noel thay anh. Anh thật nhớ em.

Đỗ Sơn.

Bức thư không còn khiến tôi tin tưởng. Nỗi thất vọng lớn lao đã gây nên tâm trạng ngày hôm nay để nghe sao dửng dưng với những lời Sơn viết.

□

(Tiếp bài 11)

□